

Sygn. akt I ACa 1638/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Tadeusz Nowakowski (spr.)

Sędziowie: SSA Wojciech Wójcik

SSA Adam Jewgraf

Protokolant: Roksana Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **T. G.**

przeciwko (...) **Związkowi (...)**

o wydanie i ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 31 maja 2016 r. sygn. akt I C 1572/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 33 zł kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo T. G. skierowane przeciwko (...) Związkowi (...), którym powód domagał się wydania mu licencji superwizora oraz przeproszenia go w komunikacie sędziowskim.

Sąd Okręgowy ustalił, że T. G. jest członkiem (...) Związku (...). Przez wiele lat sędziował krajowe i międzynarodowe zawody bokserskie. W dniach od 8 do 10 listopada 2013 r. w E. przeprowadzone zostało szkolenie zakończone egzaminami na superwizorów delegatów technicznych na szczeblu centralnym oraz okręgowym. Jedną z osób, która zdała egzamin na superwizora szczebla okręgowego był T. G..

Zgodnie z „Regulaminem przyznawania licencji w (...) Związku (...)” roczna opłata za wystawienie licencji superwizora zwana opłatą licencyjną wynosi 200 zł (§ 42 ust.2). W celu jej uzyskania należy wnioszek wraz z wymaganymi załącznikami przesłać biura związku. Wniosek składany po raz pierwszy powinien zawierać: imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz adres zamieszkania wnioskodawcy, datę i podpis wnioskodawcy, oświadczenie o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych oraz korzystaniu z pełni praw publicznych, kopię polisy ubezpieczeniowej od następstw nieszczęśliwych wypadków związanych z wykonywaniem obowiązków superwizora, zobowiązanie do przestrzegania przepisów i regulaminów przy wypełnianiu funkcji superwizora, 2 zdjęcia legitymacyjne, kopię dowodu wpłaty za przyznanie licencji oraz oświadczenie o niekaralności (§ 43 regulaminu). Z dalszych zapisów regulaminu wynika, że wszelkie dokumenty złożone w formie kserokopii muszą być potwierdzone za zgodność z oryginałem przez właściwy (...), a wnioski niekompletne nie będą rozpatrywane (§ 44). W myśl § 46 regulaminu (...) odmawia

przyznania licencji superwizora, jeżeli wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w § 41, a braki formalne wniosku nie zostały usunięte w terminie czternastu dni od daty otrzymania przez zainteresowanego wezwania do usunięcia braków.

W dniu 4 lutego 2014 r. T. G. zawarł z (...) S.A. umowę ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków osób uczestniczących w kulturze fizycznej (...) na okres od 5 lutego 2014 r. do 4 lutego 2015 r. W dniu 11 lutego 2014 r. powód, za pośrednictwem (...) S.A., dokonał przelewu kwoty 200 zł na konto (...) Związku (...), podając w tytule przelewu, że jest to opłata za licencję superwizora. W dniu 12 lutego 2014 r. powód nadał przesyłkę poleconą na adres (...) Związku (...).

Z dziennika korespondencyjnego (...) Związku (...) wynika, że w okresie od 14 lutego do 4 marca 2014 r. wśród przychodzącej korespondencji, obejmującej 270 pozycji, odnotowano jedną przesyłkę wysłaną przez T. G. (poz. 766), która dotarła do Związku w dniu 24 lutego 2014 r. i została opisana jako dotycząca zawieszenia sędziego T. R..

Pod datą 22 października 2014 r. powód sporządził pismo, skierowane do zarządu (...), w którym m.in. domagał się wydania licencji superwizora z datą ważności w dniu wysłania przez (...). W dniu 25 września 2015 r. wiceprezes ds. sportowych (...) W. N., odpowiadając na pismo powoda, wskazał, że powinien on skierować skargę w tej sprawie do biura (...) i do osoby odpowiedzialnej za wydawanie licencji, tj. do J. S..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

Odnosząc się do pierwszej części żądania, Sąd wskazał, że zgodnie z art. 6 k.c. to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że dopełnił on wynikających z regulaminu warunków formalnych niezbędnych do uzyskania licencji superwizora, gdyż pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że powód spełniał wymogi materialne. Strona pozwana zaprzeczała natomiast, by otrzymała wniosek powoda wraz z przewidzianymi regulaminem załącznikami. Powód przedłożył jedynie potwierdzenie nadania na adres (...) przesyłki poleconej, jednakże nie wykazał, co ona zawierała. Z jego twierdzeń zawartych między innymi w pozwie wynika natomiast, że oprócz potwierdzenia dokonania opłaty licencyjnej i polisy ubezpieczeniowej, powód przesłał bliżej nieokreślone oświadczenie, a zatem nie dopełnił wymogów regulaminowych. Ponadto nawet przy przyjęciu, że przesyłka taka została nadana, nie można na podstawie zebranego materiału dowodowego wnioskować, by również dotarła do adresata. Przesyłka taka nie została bowiem odnotowana w książce korespondencji strony pozwanej. Sąd zauważył również, że powód nie twierdził, iż wysłał wszystkie dokumenty w oryginałach, a niewątpliwie nie potwierdził zgodności kserokopii dokumentów z oryginałami w (...) Związku (...), co wynika zarówno z oświadczenia (...), jak i samego powoda. Ponadto już w toku tego postępowania strona pozwana, dążąc do polubownego załatwienia sporu, wzywała powoda do usunięcia wszystkich braków formalnych wniosku o wydanie licencji superwizora, jednak powód, mimo kilkukrotnych wezwań, żadnych działań zmierzających w tym kierunku nie podjął.

Odnosząc się do drugiego z żądań powoda, Sąd uznał, że jego podstawą materialnoprawną mogły być wyłącznie przepisy dotyczące ochrony dóbr osobistych, to jest art. 23 i 24 k.c. W ocenie Sądu działania strony pozwanej polegające na niewydaniu powodowi licencji superwizora oraz brak reakcji na składane przez niego skargi nie mogą zostać zakwalifikowane jako naruszające dobra osobiste T. G. w postaci godności i czci. W rozpoznawanej sprawie chodzi o konflikt, który jednak nie prowadzi do utraty przez powoda dobrego imienia. Zdaniem Sądu nie doszło do przypisania powodowi takich cech lub właściwości, które mogą go poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu bądź rodzaju działalności, a nawet przy uznaniu działań strony pozwanej za dolegliwe, to nie sposób twierdzić, że stopień nasilenia tej dolegliwości uzasadniał udzielenie ochrony sądowej. Ponadto Sąd wskazał, że działania te z pewnością nie nosiły cech bezprawności.

Powód w apelacji od powyższego orzeczenia zakwestionował stanowisko Sądu, zgodnie z którym nie wykazał, by do siedziby strony pozwanej dotarła przesyłka zawierająca jego wniosek o wydanie licencji. Podkreślił, że przedłożył potwierdzenie nadania listu, a ponadto zwrócił się z pismem do Naczelnika Urzędu Poczty nr (...) w (...) o potwierdzenie doręczenia jego przesyłki. Ponadto apelujący wskazał, że nieewidencjonowanie przesyłek jest częstą praktyką strony pozwanej. Zakwestionował także stanowisko Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym działania

strony pozwanej nie godziły w jego dobra osobiste. W związku z powyższym powód wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił bowiem stan faktyczny, który stał się także podstawą rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego. Na aprobatę zasługują również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Słusznie zauważył Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że to na powodzie zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia faktu, z którego wywodził skutki prawne. Powód domagał się wystawienia przez stronę pozwaną licencji superwizora, a zatem powinien był dowieść, że spełnił przesłanki, w tym również formalne, od których uzależnione było wydanie żadanego dokumentu. Tymczasem powód przedłożył wyłącznie potwierdzenie nadania przesyłki listem poleconym na adres (...) Związku (...). Zebrany materiał dowodowy nie pozwala jednak na ustalenie, co zawierała wskazana przesyłka. Niezależnie bowiem od tego, że strona pozwana przeczy, by taką przesyłkę otrzymała, również twierdzenia samego powoda nie wskazują, by przesłał wszystkie dokumenty niezbędne do otrzymania licencji. Podawał on bowiem, że wysłał potwierdzenie dokonania opłaty za licencję, polisę ubezpieczeniową oraz oświadczenie, którego treść nie została jednakże przez niego doprecyzowana. Nie można zatem przyjąć, że powód spełnił wymogi formalne do wydania mu licencji, określone w regulaminie strony pozwanej, skoro oprócz potwierdzenia uiszczenia opłaty i zawarcia umowy ubezpieczenia, wymagane było przedłożenie stosownego wniosku, oświadczenia o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych oraz korzystaniu z pełni praw publicznych, zobowiązania do przestrzegania przepisów i regulaminów przy wypełnianiu funkcji superwizora, oświadczenia o niekaralności oraz dwóch fotografii. Powód nie dowodził natomiast, że wszystkie wymienione dokumenty istotnie przedłożył. W tym kontekście w istocie bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostaje kwestia, czy przesyłka powoda została doręczona. Przy czym zupełnie gołosłowne pozostają twierdzenia powoda o tym, że strona pozwana miałaby świadomie nie ewidencjonować korespondencji, której on jest nadawcą.

Zgodzić się także należy z Sądem Okręgowym, że działanie strony pozwanej nie może zostać uznane za naruszające dobra osobiste powoda. (...) Związek (...) działał bowiem w oparciu o własny regulamin. Nie można zatem przyjąć, by działania te miały charakter bezprawny. Skoro powód nie dopełnił warunków formalnych wydania licencji, zaniechanie tej czynności było w pełni uzasadnione i w żadnym razie nie może być rozpatrywane jako godzące w godność czy cześć powoda. Należy bowiem zauważyć, że strona pozwana nie kwestionowała w żaden sposób kwalifikacji powoda, a jedynie oczekiwała przedłożenia wymaganych dokumentów, które zresztą załączyła również do odpowiedzi na pozew, mając nadzieje na ugodowe zakończenie sprawy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 358 k.p.c. oddalił apelację powoda.

Orzeczenie o kosztach postępowania zapadło na podstawie art. 98 k.p.c.

Na rzecz strony pozwanej zasądzono kwotę 33 zł, która stanowiła koszt dojazdu pełnomocnika do siedziby sądu.